

Arrest

nr. 267 091 van 24 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat C. PONSARTS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 november 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 2 december 2019 om internationale bescherming. Verzoekster, die eveneens verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 13 februari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 februari 2020 om internationale bescherming. Op 6 september 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren in Merida. Toen u twee jaar oud was scheidden uw ouders en ging u met uw moeder in Acarigua wonen in de staat Portuguesa. Uw moeder werkte als architect aan de universiteit. Uw vader bleef in Merida waar hij samen met zijn nieuwe partner, Y. V. (...), een bouwbedrijf had. U studeerde voor ingenieur telecommunicatie aan de universiteit Fermin Toro in Acarigua. In 2011 startte u een relatie met A. J. E. P. (...). Sinds 2013 werkte u in uw vrije tijd en wanneer u verlof had in het bouwbedrijf van uw vader in Merida.

Uw vader had sinds lang politieke activiteiten in Venezuela. Tijdens zijn studies aan de universiteit de los Andes was uw vader voorzitter van de jeugdbeweging. Tussen 2007 en 2009 was hij secretaris-generaal van de partij Podemos in de staat Merida. In 2008 stelde hij zich kandidaat als afgevaardigde van de wetgevende raad in Merida, maar verloor deze verkiezing. Nadat Podemos overschakelde naar de kant van de overheid verliet uw vader deze partij en was hij als onafhankelijke betrokken bij de oppositie waar hij Omar Lares steunde die in 2013 werd verkozen als burgemeester van de gemeente Ejido in de staat Merida. Tijdens de verkiezingscampagne werd uw vader slachtoffer van bedreigingen, fysieke aanvallen en werd er van ver naar hem geroepen. Tijdens de ambtsperiode van Omar Lares, tussen 2013 en 2017, bleef uw vader hem steunen. In 2014 werd uw vader opnieuw fysiek en verbaal aangevallen tijdens protestacties. Hij probeerde hier tevergeefs klacht tegen in te dienen. Daarnaast was uw vader sinds 2016 betrokken als adviseur bij de commissie klimaat van de algemene vergadering. Nadat Omar Lares als oppositieleider bedreigingen van de colectivos ontving, waarbij zijn zoon voor een tijdje werd gegijzeld en zijn huis in brand werd gestoken, verliet Lares Venezuela en trok hij naar Colombia.

Zelf raakt u in 2012 samen met uw partner betrokken bij de jeugdbeweging van de oppositiepartij Voluntad Popular. U steunde tijdens de presidentsverkiezingen van 2012 initieel Leopoldo Lopez en na diens terugtrekking om een bredere oppositiebeweging te starten onder de naam La Mesa de la Unidad, steunde u Henrique Capriles. U werd officieel lid van La mesa de la unidad en ontving uitnodigingen per mail om deel te nemen aan de activiteiten. U trok de straat op om te praten met mensen, info te verdelen en campagne te voeren voor Capriles. Hugo Chavez won de verkiezingen in 2012 maar na diens overlijden in 2013 steunde u andermaal Capriles tijdens de nieuwe presidentsverkiezingen die werden gewonnen door Nicolas Maduro. In 2013 en 2014 nam u deel aan de grote protestacties tegen zijn verkiezing. Nadien ebde de mobilisatie weg en was u niet meer politiek actief.

Tijdens uw studies kon u in januari 2014 een job bemachtigen bij Monto Seguridad. Dit bedrijf werd door CANTV, het bedrijf voor nationale communicatie, ingeschakeld om de beveiliging van de optische bekabeling te voorzien. Als student ingenieur zag u deze job als een opportuniteit om in de toekomst bij CANTV aan de slag te kunnen gaan. In januari 2015 werd u daar zonder reden op staande voet ontslagen, net als uw collega E. S. (...). Dit werd u door de veiligheidsmedewerker aan het onthaal verteld. U probeerde te weten te komen waarom u werd ontslagen. Enkele dagen later kwam u uw supervisor op straat tegen die u als uitleg gaf dat er een reorganisatie van de directie was en er daardoor personeelsveranderingen plaatsvonden. U vermoedt echter dat uw ontslag te maken heeft met de politieke activiteiten die u had gehad. Een tiental dagen na uw ontslag startte u tevergeefs een procedure bij de dienst arbeidsinspectie. In juni 2015 stuurde u een brief om een stand van zaken in de procedure op te vragen, maar u kreeg andermaal geen gehoor. Een maand later werd E. (...) terug aangenomen. Hij had goede contacten onderhouden met uw supervisor en was blijven smeken om terug aangenomen te worden, omdat hij op dat moment veel verantwoordelijkheden had in zijn privéleven. U besloot zich verder te focussen op uw studies en studeerde in september 2015 af.

In oktober 2015 trok u naar Merida waar u in een kantoorhandel van uw vader werkte tot eind 2015 waarna u terug naar Acarigua verhuisde. U had geen werk meer, maar hielp samen met uw partner uw schoonmoeder die zelfstandig boekhoudster was met allerlei taken. U woonde bij uw moeder in en had niet veel kosten. Via uw partner A. (...) vernam u dat er een mogelijkheid was om te werken in Panama, via familie van haar.

Op 22 maart 2016 verliet u op legale wijze Venezuela en reisde u samen met A. (...) naar Panama. Na een jaar, ergens tussen maart en mei 2017 kregen jullie een tijdelijke verblijfsvergunning van twee jaar.

Op een dag in juni 2017 werd uw vader aangesproken door vier colectivos toen hij te voet zijn huis in Merida verliet. Hij werd door hen verplicht om met de overheid samen te werken, ze zouden niet toelaten dat een verrader de weg naar de overwinning zou blokkeren. Ze zeiden perfect te weten wat hij allemaal deed en waar hij overal was. Zijn kinderen, hun echtgenotes, de school waar uw broers naartoe gingen werden allemaal bij naam genoemd. Dit was de eerste keer dat uw vader en zijn familie rechtstreeks bedreigd werden. Uw vader stopte daarop met al zijn politieke activiteiten, focuste zich verder op zijn werk en hield zich low profile. Hij diende geen klacht in tegen de bedreigingen van deze colectivos, dat had op dat moment geen zin meer. Hij verbleef in zijn eigen huis, maar was voor zijn werk ook veel op reis. In augustus 2018 had uw vader alles voor zijn vertrek geregeld en verliet hij Venezuela samen met zijn vrouw en uw twee halfbroers. Hij reisde via Colombia naar de Verenigde Staten. In september 2018 kreeg uw vader te horen dat de overheid zijn bedrijven zou onteigenen. Hij besloot om terug te keren naar Venezuela om enkele zaken te regelen. Onderweg naar Venezuela bezocht hij u en uw partner in Panama, waar jullie de kans hadden om de situatie uitgebreid te bespreken. Uw vader reisde vervolgens met zijn paspoort verder naar Venezuela waar hij een maand bleef om de bedrijven over te zetten op naam van anderen. Hij verbleef in die periode in zijn eigen huis in Merida en in Maracai waar uw grootmoeder woont. Na terugkomst in de Verenigde Staten besloot hij internationale bescherming aan te vragen, gezien de vervolgingen ernstiger werden in het land. Zo werd de afgevaardigde Fernando Alban bij zijn terugkeer naar Venezuela opgepakt en drie dagen later was hij dood.

Uw moeder verliet eveneens in 2018 Venezuela omwille van de algemene onveilige situatie en reisde naar Peru, waar zij ondertussen een permanente verblijfsvergunning heeft.

In 2019 werd jullie tijdelijke Panamese verblijfsvergunning verlengd tot 2025. U werkte in Panama voor het telefoonbedrijf C. P. (...), eerst als verkoper, daarna als technisch supervisor. In Panama is er echter veel xenofobie ten opzichte van Venezolanen. Als verkoper kreeg u vaak te maken met beledigingen en verwijten dat u terug naar uw land moest gaan. Zeker sinds de verkiezing van president Cortizo in 2019 nam die xenofobie erg toe. Bovendien had deze nieuwe president de mogelijkheid afgeschaft om na een tijdelijke verblijfsvergunning een permanente verblijfsvergunning te verkrijgen. Daardoor besloten jullie Panama te verlaten. Terugkeren naar Venezuela was echter geen optie, daar uw vader ondertussen problemen had gehad met de colectivos. Op 18 november 2019 reisde u zonder uw partner naar België, waar u op 2 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw partner reisde op 5 februari 2020 eveneens naar België en verzocht op 18 februari 2020 om internationale bescherming.

U vreest bij terugkeer ondervraagd te worden omwille van uw jarenlange afwezigheid uit Venezuela en het feit dat u geen geldig paspoort meer heeft. Tijdens die ondervraging zal de link gelegd worden met uw eigen politieke activiteiten en met de politieke activiteiten van uw vader, van wie u vermoedt dat hij geregistreerd staat als verrader van het vaderland. U weet niet wat er zou gebeuren, maar u zou bij aankomst verdwijnen, gevangen gezet of vermoord worden.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort met afgiftedatum 8 maart 2015. Uw partner A. (...) is eveneens in het bezit van haar origineel paspoort met afgiftedatum 13 juni 2013 en haar originele identiteitskaart.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de vorige identiteitskaart van uw partner A. (...); een kopie van het rijbewijs en een medisch attest in verband met het rijbewijs van A. (...); een kopie van het geboortecertificaat van uzelf en A. (...); een kopie van de studentenkaarten van A. (...); een kopie van het middelbare school diploma en de schoolresultaten van A. (...); een kopie van uw universitair diploma; een kopie van het uurrooster en de daarbij horende mail van Mondo Seguridad waar u werkte; een kopie van de brief die u aan de arbeidsinspectie stuurde na uw onrechtmatig ontslag; een kopie van enkele foto's van de leiders van de jeugdbeweging, waaronder J. D. G. (...) en F. G. (...); een kopie van de identiteitskaart van R. D. T. A. (...) en een kopie van een attest van Accion Democratica door hem ondertekend dat bevestigt dat u en A. (...) betrokken waren bij la mesa de la unidad; een kopie van foto's van de leiders van la mesa de la unidad, waar A. (...) mee op de foto staat; een kopie van een mail d.d. 15.03.2013 en 11.04.2013 waarin bevestigd wordt dat A. (...) als vrijwilliger voor de partij Voluntad Popular werkte en waarin ze bedankt wordt voor uw steun; een kopie van enkele Facebook foto's van uw politieke activiteiten in de periode 2012-2014; een kopie van de verblijfskaart van uw zus in Dubai; een kopie van de identiteitskaart van uw vader en moeder; een

kopie van de verblijfskaart van uw moeder in Peru; een kopie van de kandidaatstelling van uw vader in 2008; een kopie van de verkiezingsresultaten van uw vader in 2008; een kopie van krantenartikelen over de politieke activiteiten van uw vader in de periode 2007-2009 en in 2013; een kopie van documenten over het burgemeesterschap van Omar Lares; een kopie van een verklaring van Omar Lares gericht aan uw vader waarin hij hun samenwerking bevestigt; een kopie van een verklaring van uw vader d.d. 17.05.2021 waarin hij bevestigt dat u gevaar loopt in Venezuela; een kopie van een verklaring van uw vader gericht aan de Amerikaanse immigratiediensten waarin hij een overzicht geeft van zijn problemen; een kopie van een attest betreffende het verzoek tot internationale bescherming van uw vader in de Verenigde Staten d.d. 13.02.2019; een kopie van de Panamese sociale zekerheid van A. (...); een kopie van uw werktoelating, uw sociale zekerheid en uw tijdelijke verblijfsvergunning, allen uit Panama; een kopie van een xenofobisch pamflet uit Panama; een kopie van een elektriciteitsrekening en een huurcontract uit Panama; een kopie van een foto getrokken op een manifestatie in Panama in 2017 tegen de constitutionele hervorming die Nicolas Maduro wou doorvoeren; een kopie van de vliegtickets waarmee u en A. (...) van Panama naar Europa reisden.

Na uw persoonlijk onderhoud maakte u enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Venezuela te hebben verlaten in maart 2016 omwille van de algemene situatie in het land en daar u zicht had op werk in Panama. U vreest actueel bij terugkeer naar Venezuela ondervraagd te worden door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw jarenlange afwezigheid uit Venezuela, waarbij een link zal gelegd worden met uw eigen politieke activiteiten. Daarnaast vreest u door de politieke activiteiten van uw vader en diens problemen met colectivos in juni 2017 in de aandacht van de autoriteiten te komen.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of

voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

In dit kader dient er allereerst op uw beperkte politieke profiel te worden gewezen. U was actief bij de jeugdbeweging van Voluntad Popular sinds 2012 en vervolgens bij la Mesa de la Unidad, u kwam hierbij op straat om mensen aan te spreken en warm te maken voor hun programma. U steunde de oppositiekandidaat Leopoldo Lopez en nadien Henrique Capriles. In 2013 en 2014 nam u deel aan protestacties tegen de verkiezing van Nicolas Maduro (NPO p. 8-9). Nadat er in 2015 minder gemobiliseerd werd, nam u niet meer deel aan protestacties en was u niet meer politiek actief (NPO p. 9). Uit uw verklaringen blijkt verder dat deze politieke activiteiten niet de reden van uw overigens legale vertrek vormden in maart 2016 (NPO p. 11). Wat betreft de politieke activiteiten van uw partner, zij was eveneens actief bij Voluntad Popular en la Mesa de la Unidad sinds 2012, mobiliseerde mensen op straat voor de oppositiekandidaten Leopoldo Lopez en Henrique Capriles en nam deel aan protestacties tot 2015, kan eenzelfde conclusie getrokken worden (NPO A. (...) p. 6-7). De documenten die u neerlegde omtrent jullie politieke activiteiten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. De foto's van de leiders van de jeugdbeweging waarmee u contact had, waar uw partner eenmaal samen mee op de foto staat en de foto's van jullie politieke activiteiten bevestigen louter jullie aanwezigheid aldaar. Verder bieden deze foto's geen informatie over de context waarin ze genomen zijn. Het attest van Accion Democratica haalt louter aan dat jullie betrokken waren bij de beweging van la Mesa de la Unidad. Dit geldt ook voor de mails waarin uw partner bedankt wordt voor haar werk als vrijwilliger bij Voluntad Popular.

Dat u door uw politieke activiteiten onrechtmatig zou zijn ontslagen in januari 2015 – een gebeurtenis die an sich niet zwaarwichtig genoeg is om gelijk gesteld te worden aan vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, te meer u zelf aangeeft niet opnieuw aan de slag te zijn gegaan indien u die kans was gegeven (NPO p. 8) – kan verder niet zomaar voor waar aangenomen worden. Vooreerst betreft het loutere veronderstellingen van uwentwege. Uit de brief waarin u vraagt om uw klachtendossier te behandelen, kan de reden voor uw ontslag niet worden opgemaakt. Uit het geheel aan uw verklaringen en die van uw partner blijkt dat u verder geen problemen heeft gekend ten gevolge van uw politieke activiteiten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u noch uw partner aannemelijk heeft gemaakt dat jullie voor jullie vertrek uit Venezuela in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stonden, waardoor er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat jullie oppositieactiviteiten voor Voluntad Popular en La mesa de la Unidad, die niet betwist worden, niet zichtbaar of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Wat betreft uw vrees in de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te komen omwille van de politieke activiteiten van uw vader, dient allereerst opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan diens problemen met de colectivos in juni 2017 door de talrijke tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner werden opgetekend.

Zo kon u de confrontatie van uw vader met de colectivos niet coherent in de tijd plaatsen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader in juni 2018 onderschept werd door

enkele colectivos (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatste u deze gebeurtenis tijdens uw vrij relaas aanvankelijk in augustus 2017 (NPO p. 15). Nogmaals gevraagd naar de datum zei u dat u zich vergist had en dat uw vader in juni 2017 problemen kende met enkele colectivos (NPO p. 16). Geconfronteerd met uw verklaringen voor DVZ hield u vol dat de feiten zich in juni 2017 voordeden. U had zich misschien vergist omdat u uw vader later in 2018 ontmoet had na zijn vertrek uit Venezuela (NPO p. 18). U schetste voor de DVZ echter eveneens dat uw vader zich low profile hield nadat jullie in 2017 protesteerden tegen de beslissing van het Hooggerechtshof om de 'nationale assemblea' te ontbinden (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS aangaf dat uw vader een low profile aannam na de confrontatie met de vier colectivos (NPO p. 15-16). Uw partner kon evenmin de problemen van uw vader coherent in de tijd plaatsen. Zij stelde voor de DVZ eveneens dat de feiten zich in 2018 voordeden (Vragenlijst CGVS A. (...), afgenomen op DVZ, vraag 3.5), waar op het CGVS volgens haar verklaringen uw vader in juni 2017 problemen kende (NPO A. (...) p. 13). Gewezen op haar verklaringen voor de DVZ kwam uw partner niet verder dan te stellen dat ze zich vergist had (NPO A. (...) p. 17).

Voorts stelde u dat uw vader op het moment van de confrontatie te voet zijn huis verliet, hij was immers onderweg naar zijn kantoor wat gelegen is naast zijn woning (NPO p. 15, 17). Uw partner meende echter dat uw vader wel in de buurt van zijn huis was, maar in zijn wagen zat (NPO A. (...) p. 14-15).

Over welke colectivos uw vader bedreigden kon u geen informatie geven. U noemde wel de tupamaros, maar wist niet tot welke colectivos de personen hoorden die uw vader hadden bedreigd, ze lopen immers niet rond met identificatie en gaan gekleed als elke andere burger. U wist niet of de belagers van uw vader tupamaros waren (NPO p. 16). In dat opzicht is het dan ook opmerkelijk dat uw partner stelde dat het wel degelijk tupamaros waren. Er zijn immers maar één soort colectivos en ze zijn herkenbaar aan de rode kleur die ze altijd dragen (NPO A. (...) p. 15).

Verder blijken uw verklaringen over het nalaten van uw vader om een klacht in te dienen tegen deze bedreigingen van de colectivos daar het toch geen zin meer had op dat moment (NPO p. 17), tegenstrijdig te zijn met de verklaringen van uw partner hieromtrent. Waar u beweerde dat uw vader geen klacht probeerde in te dienen omdat het niet meer de moeite waard was om te proberen klacht in te dienen (NP p. 17) beweerde zij immers dat uw vader wel probeerde om een klacht in te dienen, hoewel ze niet meer wist wanneer, maar dat dit niet lukte door de banden van de politie met de regering en de overheid (NPO A. (...) p. 15).

Over de houding van uw vader na zijn confrontatie met de colectivos bleken uw verklaringen andermaal tegenstrijdig te zijn met de verklaringen van uw partner. U stelde dat uw vader zijn politieke activiteiten stopzette totdat hij het land verliet in 2018. Hij hield zich low profile zodat de autoriteiten zouden denken dat hij niet meer actief was in de politiek of zou samenkomen met de huidige regering (NPO p. 15-16). Uw partner beweerde aanvankelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader zijn politieke activiteiten verder zette, maar wist niet in welke hoedanigheid of wat zijn opdrachten of verantwoordelijkheden waren (NPO A. (...) p. 16).

Na het persoonlijk onderhoud maakte uw partner duidelijk in haar opmerkingen dat uw vader politiek actief was tot aan de bedreigingen van juni 2017 en nadien enkel bleef werken als adviseur voor de nationale vergadering (Opmerkingen bij notities van persoonlijk onderhoud, 17.06.2021).

Voorgaande vaststellingen plaatsten aldus een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van de beweerde problemen van uw vader met enkele colectivos.

Hoe dan moet vastgesteld worden dat uw vader na de confrontatie met de colectivos in juni 2017 nog een jaar en twee maanden tot augustus 2018 in Venezuela bleef en geen problemen meer kende met deze colectivos (NPO p. 17). Uw vader werkte tussen juni 2017 en augustus 2018 in zijn eigen bedrijven en verbleef in zijn eigen woning, hoewel hij vaak reisde en de baan op was voor zijn werk (NPO p. 17). In 2018 reisde hij legaal van de Verenigde Staten van Amerika terug naar Venezuela waar hij een maand verbleef en wederom geen problemen kende (NPO p. 18).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen volstaat dan ook niet om te besluiten dat uw vader toen en actueel in de verhoogde negatieve aandacht stond/staat, waardoor u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u door de connectie met uw vader bij uw terugkeer naar Venezuela in de verhoogde negatieve aandacht van het Venezolaanse regime zou komen te staan.

Wat betreft uw vrees door de Venezolaanse autoriteiten ondervraagd te worden omwille van uw jarenlange afwezigheid uit Venezuela en het ontbreken van een geldig paspoort dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft, immers zoals reeds vastgesteld heeft een beperkt politiek profiel en stond u voor uw komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt.

Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U woonde in Venezuela in het huis van uw moeder (NPO p. 5). U heeft een universitair diploma van ingenieur in de telecommunicatie (NPO p. 5). U deed hierin werkervaring op in Venezuela bij het bedrijf Monto Seguridad waar u destijds het dubbele van het minimumloon verdiende en werkte daarnaast ook in enkele bedrijven van uw vader (NPO p. 5-6). Nadat u naar Panama trok, werkte u verder in de telecomsector, eerst als verkoper nadien als technisch supervisor (NPO p. 12). Uw vader had in Venezuela een bouwbedrijf en een papierhandel, uw moeder werkte als architect voor de universiteit in Acarigua (NPO p. 6-8).

Uw partner woonde in het huis dat eigendom was van haar moeder (NPO A. (...) p. 4). Hoewel uw partner haar studies niet afmaakte, deed zij werkervaring op bij haar moeder die zelfstandig boekhouder is. Daarnaast werkte ze nog één maand in een schoenenwinkel (NPO A. (...) p. 4). Haar vader verkocht tevens op zelfstandige basis juwelen en horloges (NPO A. (...) p. 5). Uw partner deed eveneens werkervaring op in Panama, waar ze werkte in verschillende winkels en bij Claro Panama (NPO A. (...) p. 8-9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling, scholing, werk bij Monto Seguridad, verblijf in Panama en reisweg naar België wordt niet getwijfeld. Dat uw vader, moeder, broers en zus op dit moment niet meer in Venezuela verblijven, wat u onderbouwt met hun verblijfskaarten, wordt evenmin in twijfel getrokken. Uit de klachtenbrief die u neerlegde naar aanleiding van uw ontslag bij Monto Seguridad kan zoals reeds opgemerkt geen reden voor uw ontslag afgeleid worden. De documenten betreffende de politieke activiteiten van uw vader werden reeds besproken, en hier kan zoals vastgesteld geen actueel risico op vervolging of ernstige schade uit afgeleid worden. Het feit dat uw vader een verzoek om internationale bescherming indiende in de Verenigde Staten, waarvan u een document en twee verklaringen neerlegde, kan evenmin voorgaande vaststellingen wijzigen. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel beoordeeld te worden. Dat Omar Lares burgemeester was van Ejida wordt op zich niet in twijfel getrokken. Echter de verklaring van Omar Lares gericht aan uw vader betreft louter diens eigen verklaringen en hieraan kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft het xenofobisch pamflet uit Panama dient vastgesteld te worden dat dit geen invloed heeft op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming ten opzichte van Venezuela. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die u overmaakte kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote werd eveneens afgewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent geboren in Acarigua. Toen u vijf jaar oud was scheidden uw ouders. U bleef samen met uw moeder in Acarigua. Uw vader trok naar Merida waar hij met zijn nieuwe partner een dochter kreeg, uw halfzus. In 2011 leerde u uw huidige partner H. A. P. O. (...) kennen. In 2011 of 2012 startte u met een studie openbare boekhouding aan de universiteit van Acarigua. Uw moeder is zelf zelfstandig boekhoudster. Daarnaast heeft ze een bedrijf voor de verkoop van grote voedingszakken. Sinds uw 17 of 18 jaar hielp u haar, zo zorgde u voor boodschappen zoals naar de post gaan of naar het stadhuis gaan. In 2012 of 2013 werkte u één maand in een schoenenwinkel. Uw vader is zelfstandig verkoper van juwelen en uurwerken.

In 2012 werd u lid van la Mesa de la Unidad, een oppositiebeweging. U voerde in 2012 en 2013 campagne voor de oppositiekandidaten, zoals Henrique Capriles, deelde pamfletten uit en kwam op straat om informatie aan de bevolking door te geven. Dit deed u een viertal keer per maand met een groepje van tien tot vijftien personen. Daarnaast was u in 2013 aanwezig in stembureaus waar u eveneens informatie verspreidde. Na de verkiezingen van 2013 nam u deel aan protestacties, en dit drie tot vijf keer per maand, de laatste keer in 2014.

Uw schoonvader was eveneens politiek actief. Hij werkte voor de partij Podemos, waar hij secretaris-generaal was van 2007 tot 2009 en deed tevergeefs een poging om verkozen te raken als vertegenwoordiger van de partij. Sinds 2013 steunde hij Omar Lares die verkozen was als burgemeester. Nadien was hij als activist betrokken bij de nationale raad.

Uw partner H. (...) werkte sinds 2014 bij het bedrijf CANTV. Begin 2015 werd hij daar ontslagen omwille van zijn politieke activiteiten. Op een dag kwam hij op kantoor toe en werd hem door zijn baas gezegd dat hij ontslagen was. Hij moest hiervoor een brief ondertekenen. Hij diende tevergeefs klacht in tegen dit ontslag, en ging nog verschillende keren informatie opvragen over de stand van zaken, waarvoor hij eveneens verschillende brieven verstuurde. Nadat H. (...) afstudeerde in september 2015 en hij tot december 2015 bij zijn vader in Merida werkte, verbleef hij in 2016 bij u in Acarigua waar jullie uw moeder hielpen in haar werk.

U besloot Venezuela te verlaten omwille van de algemene politieke situatie en omdat H. (...) geen werk had. U had familie in Panama die u aan werk zou kunnen helpen. Op 22 maart 2016 verliet u op legale wijze Venezuela en reisde u samen met uw partner H. (...) naar Panama. Als toerist kon u zes maanden legaal in het land blijven. Na die zes maanden reisde u voor vijf dagen terug naar Venezuela om uw zieke grootmoeder te bezoeken. Op die manier kon u bij uw terugkomst naar Panama opnieuw zes maanden in het land blijven. In juli 2017 kregen jullie een tijdelijke verblijfsvergunning van twee jaar omwille van humanitaire redenen.

Op een dag in juni 2017 werd uw schoonvader aangesproken door vier colectivos toen hij met zijn wagen onderweg was in de buurt van zijn huis. Er werd hem gezegd dat hij van ideologie moest veranderen. Ze noemden al zijn familieleden en zeiden dat hij zou vermoord worden als hij niet de juiste weg zou kiezen. In de periode 2013-2017 toen uw schoonvader Omar Lares steunde, was hij ook al bedreigd geweest tijdens de protestacties waar hij aan deelnam. De colectivos kwamen naar die protestacties en bedreigden de deelnemers en de oppositieleiders, waaronder uw schoonvader. Dit was echter de eerste keer dat uw schoonvader op die manier zo persoonlijk werd bedreigd. Uw schoonvader probeerde dit incident te gaan aangeven bij de politie, maar daar de politie gelinkt is met de regering en de overheid is er nooit antwoord op gekomen. Na deze rechtstreekse confrontatie met de colectivos was uw schoonvader getraumatiseerd. Hij ging nadien verder met zijn werkzaamheden en politieke activiteiten als adviseur van de nationale vergadering en verbleef in zijn eigen huis. In augustus 2018 verliet uw schoonvader Venezuela en reisde hij over land via Colombia naar de Verenigde Staten. Na een tijdje kreeg hij te horen dat de overheid zijn bedrijven in Venezuela zou onteigenen. Uw schoonvader besloot daarop terug te reizen naar Venezuela, wat hij op legale wijze deed met zijn paspoort, en maakte onderweg een stop in Panama, dit was één dag na uw verjaardag in oktober 2018. Zijn verblijf in Venezuela was van korte duur waarbij hij de noodzakelijke dingen voor zijn bedrijven regelde. Na terugkomst in de Verenigde Staten besloot uw schoonvader internationale bescherming aan te vragen. Op dit moment loopt die procedure nog steeds.

In 2019 werd uw Panamese verblijfsvergunning eenmalig voor zes jaar verlengd. U had in Panama verschillende tijdelijke jobs, als hostesse in een kledingzaak, in een lingeriewinkel en bij Claro Panama. Er is echter veel xenofobie ten opzichte van Venezolanen in Panama. Dit ervaarde u zelf toen u werkte voor Claro Panama en een klant tegen u uitloog dat u terug moest vertrekken naar uw land. Zeker sinds de verkiezing van president Cortizo in 2019 nam die xenofobie erg toe. Bovendien had deze nieuwe president de mogelijkheid afgeschaft om na een tijdelijke verblijfsvergunning een permanente verblijfsvergunning te verkrijgen. Daardoor besloten jullie Panama te verlaten. Terugkeren naar Venezuela was echter geen optie, daar uw schoonvader ondertussen problemen had gehad met die colectivos. Op 18 november 2019 reisde uw partner H. (...) als eerste naar België, waar hij op 2 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uzelf verliet Panama op 5 februari 2020 en verzocht op 18 februari 2020 in België om internationale bescherming.

U vreest bij terugkeer dat de Venezolaanse autoriteiten u iets zouden kunnen aandoen zonder reden, waaronder u gevangen nemen of vermoorden, door de band tussen uw partner H. (...) en zijn vader.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart en uw origineel paspoort met afgiftedatum 13 juni 2013. Uw partner is eveneens in het bezit van zijn origineel paspoort met afgiftedatum 8 maart 2015.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw vorige identiteitskaart; een kopie van uw rijbewijs en een medisch attest in verband met uw rijbewijs; een kopie van het geboortecertificaat van uzelf en H. (...); een kopie van uw studentenkaarten; een kopie van uw middelbare school diploma en resultaten; een kopie van het universitair diploma van H. (...); een kopie van het uurrooster en de daarbij horende mail van Mondo Seguridad waar H. (...) werkte; een kopie van de brief die H. (...) aan de arbeidsinspectie stuurde na zijn onrechtmatig ontslag; een kopie van enkele foto's van de leiders van de jeugdbeweging, waaronder J. D. G. (...) en F. G. (...); een kopie van de

identiteitskaart van R. D. T. A. (...) en een kopie van een attest van Accion Democratica door hem ondertekend dat bevestigt dat u betrokken was bij la mesa de la unidad; een kopie van foto's van de leiders van la mesa de la unidad, waar uzelf mee op de foto staat; een kopie van een mail van 15.03.2013 en 11.04.2013 waarin bevestigt wordt dat u als vrijwilliger voor de partij Voluntad Popular werkte en waarin u bedankt wordt voor uw steun; een kopie van enkele Facebook foto's van uw politieke activiteiten in de periode 2012-2014; een kopie van de verblijfskaart van uw schoonzus in Dubai; een kopie van de identiteitskaart van uw schoonvader en schoonmoeder; een kopie van de verblijfskaart van uw schoonmoeder in Peru; een kopie van de kandidaatstelling van uw schoonvader in 2008; een kopie van de verkiezingsresultaten van uw schoonvader in 2008; een kopie van krantenartikelen over de politieke activiteiten van uw schoonvader in de periode 2007-2009 en in 2013; een kopie van documenten over het burgemeesterschap van Omar Lares; een kopie van een verklaring van Omar Lares gericht aan uw schoonvader waarin hij hun samenwerking bevestigt; een kopie van een verklaring van uw schoonvader d.d. 17.05.2021 waarin hij bevestigt dat u gevaar loopt in Venezuela; een kopie van een verklaring van uw schoonvader gericht aan de Amerikaanse immigratiediensten waarin hij een overzicht geeft van zijn problemen; een kopie van een attest betreffende het verzoek tot internationale bescherming van uw schoonvader in de Verenigde Staten d.d. 13.2.2019; een kopie van uw Panamese sociale zekerheid; een kopie van de werktoelating, de sociale zekerheid en de tijdelijke verblijfsvergunning van H. (...), allen uit Panama; een kopie van een xenofobisch pamflet uit Panama; een kopie van een elektriciteitsrekening en een huurcontract uit Panama; een kopie van een foto getrokken op een manifestatie in Panama in 2017 tegen de constitutionele hervorming die Nicolas Maduro wou doorvoeren; een kopie van de vliegtickets waarmee u en H. (...) van Panama naar Europa reisden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek steunt op dezelfde motieven zoals aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van het door hem ingediende verzoek werd er een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"(...)"

Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Uw nationaliteit, identiteit, familiesamenstelling, scholing, verblijf in Panama en reisweg naar België worden niet betwist. De documenten betreffende het ontslag van uw partner bij Monto Seguridad, uw politieke activiteiten in Venezuela, de politieke activiteiten van uw schoonvader en diens verklaringen, de politieke activiteiten van Omar Lares en diens verklaring, en het feit dat uw schoonvader in de Verenigde Staten een verzoek om internationale bescherming indiende werden reeds hierboven besproken.

Aldus wordt uw verzoek om internationale bescherming eveneens afgewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na enkele bepalingen en beginselen die zij *in casu* geschonden achten te hebben aangehaald of toegelicht, geven verzoekende partijen aan te willen antwoorden op de motieven van de bestreden beslissingen. Zij wensen daarbij allereerst te benadrukken dat de adjunct-commissaris-generaal *“expliciet heeft gesteld dat het politieke profiel van verzoekers als politiek activisten niet in twijfel werd getrokken en dat hun nationaliteit evenmin in vraag werd gesteld”*. Vervolgens geven verzoekende partijen aan in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te vragen. Zij menen niet akkoord te kunnen gaan met de redenering van de adjunct-commissaris-generaal waar die van oordeel is *“dat de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet in concreto werd aangetoond en dat de reikwijdte van hun politiek activisme niet geloofwaardig werd geacht”* en wijzen vooreerst op verschillende essentiële elementen die door de adjunct-commissaris-generaal niet worden betwist.

Verder betwisten verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volgens de welke zij een beperkt politiek profiel hebben en niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij omwille van hun politieke activiteiten specifiek in de negatieve aandacht hebben gestaan van de Venezolaanse autoriteiten. Zij zetten hierover het volgende uiteen:

“Enerzijds wijst verwerende partij in haar bestreden beslissing zelf op het feit dat personen die in staat zijn om anderen te mobiliseren gevisieerd worden door de Venezolaanse autoriteiten, alsook dat de Venezolaanse regering hardhandig optrad tijdens massademonstraties. Bovendien bevestigt verwerende partij de aanwezigheid van verzoekers bij verschillende politieke activiteiten, waarvan eveneens verschillende bewijsstukken van worden bijgebracht.

Anderzijds meent verwerende partij in bovenstaande motivering dat er slechts sprake zou zijn van een beperkt politiek profiel en dat zij hierdoor niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zijn gekomen.

Toch wordt er op geen enkel moment een afdoende redenering gegeven waarom verzoekers slechts over een 'beperkt' politieke profiel zouden beschikken. Deze notie wordt allesbehalve hard gemaakt door objectieve elementen. Er werd enkel verwezen naar de bewijsstukken die werden bijgebracht, waarvan werd geoordeeld dat deze louter de aanwezigheid van verzoekers bij de welbepaalde activiteiten kon bevestigen, maar dat deze geen informatie gaven over de context waarin deze genomen waren.

Inzake deze bewijsvoering kunnen verzoekers allereerst wijzen op de onderstaande opsomming van bewijsstukken omtrent hun politieke activiteiten en betrokkenheid:

(...)

(CGVS-bestreden beslissing, p. 2)

Om verzoekers hun politiek activisme te ondersteunen legden zij verschillende documenten neer, zoals foto's van hun politieke activiteiten, emailberichten inzake vrijwilligerswerk bij de partij Voluntad Popular en officiële attesten van Action Democrática die het politiek activisme van beiden bevestigen.

Op geen enkele manier wordt er gemotiveerd waarom deze documenten en bovendien al hun verklaringen inzake hun politiek activisme hun verregaand politiek activisme niet zouden kunnen aantonen. Als dit de reden is waarom verwerende partij meent dat zij geen gevaar lopen bij terugkeer dient dit ook hard gemaakt te worden door verwerende partij, quod non.

Het enige waar verwerende partij zich tot beperkt is het feit dat deze documenten louter de aanwezigheid bij de verschillende activiteiten bevestigt. Toch blijkt duidelijk uit de neergelegde documenten van verzoekers dat hun politiek activisme verder reikt dan louter sympathisant zijnde. Zij hebben namelijk foto's met de leidinggevendenden van Voluntad Popular, zenden emails uit inzake vrijwillige tussenkomst in bepaalde activiteiten van de partij en zij legden een attest neer van Action Democrática. Deze bewijsstukken kunnen niet zonder meer naast zich worden neergelegd, zeggende dat om het 'beperkt' politiek activisme gaat, zonder hieromtrent enige duiding te geven.

Verwerende partij heeft bovendien op geen enkel moment verzoekers verder ondervraagd inzake de reikwijdte van hun politiek activisme (NPO verzoeker, p. 8-10, NPC) verzoekster, p.6-7) en werd er evenmin gewag gemaakt van enige tegenstrijdigheden omtrent verzoekers hun verklaringen over hun politiek activisme.

Om het politiek activisme van verzoekster bijvoorbeeld in kaart te brengen kan er verwezen worden naar haar verklaringen hieromtrent:

"(...)"

(NPO verzoekster, p. 6-7)

Uit bovenstaande verklaringen blijkt namelijk dat verzoekster zo ene 4 à 5 keer per maand de straten op trok om mee te protesteren en om pamfletten te verdelen. Bovendien verklaarde ze dat ze dit enkel op uitnodiging deed van de verantwoordelijken of de secretaris-generaals van de politieke partijen.

Dergelijke link met de verantwoordelijken en dergelijk engagement geeft duidelijk blijk van een verregaand politiek activisme. Het is dan ook compleet onverstaanbaar waarom verwerende partij stelt dat er slechts sprake is van een 'beperkt' politiek activisme.

Verwerende partij heeft duidelijk haar formele, minstens materiële motiveringsplicht hieromtrent geschonden en dit in samenhang met de bovenvermelde wetsartikelen en algemene rechtsbeginselen.

Bovendien dient er verder ingegaan te worden op het feit dat verzoeker omwille van zijn politieke voorkeuren werd ontslagen. Verwerende partij stelt hier enkel over dat dit niet zwaarwichtig genoeg zou zijn en dat dit loutere veronderstellingen zijn.

Toch dient er eerst gewezen te worden op het feit dat dergelijke feiten niet zonder meer achterwege kunnen worden gelaten. Deze gebeurtenis dient namelijk in zijn context te worden geplaatst. Verzoeker was namelijk zelf politiek actief alsook zijn vader waardoor hij op die manier reeds in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten. Het feit dat hij van dag een op dag twee ontslagen werd zonder enige reden, dat hij nooit enige reactie heeft gekregen inzake de klacht die hij indiende, en dat hij duidelijk verklaarde dat zijn rechtstreekse bazen fanatiekelingen waren en zeer nauw samenwerkten met de regering. Bovendien werd een collega van hem, die eveneens in de oppositie zat, ook ontslagen.

Er kan verwezen worden naar verzoeker zijn verklaringen hieromtrent:

"(...)"

Uit bovenstaande verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker nooit enige reden gekregen heeft voor zijn ontslag en dat hij nooit enig antwoord kreeg op zijn klachtendossier. Uiteraard is het uiterst moeilijk om met bewijzen aan te kunnen tonen dat zijn politieke voorkeur de reden van zijn ontslag was maar zoals reeds eerder aangegeven is zijn vrees omwille van zijn politieke voorkeur en activiteiten een combinatie van factoren waarbij elk element maakt dat hij effectief in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Verwerende partij schendt dan ook haar materiele motiveringsplicht door dit feit als een geïsoleerd feit te beoordelen en doordat zij hier nalaat om rekening te houden met het geheel van omstandigheden die duidelijk werden uiteengezet door verwerende partij."

Wat betreft de problemen die verzoekers vader in Venezuela zou hebben gehad omwille van zijn politieke activiteiten laten verzoekende partijen vervolgens het volgende gelden:

"a. Tijdsstip confrontatie met colectivo's

Vervolgens meent verwerende partij dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die de vader van verzoeker had gehad met de colectivo's in juni 2017 omwille van de zagezegde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster.

Allereerst maakt de bestreden beslissing melding van een zagezegde incoherente plaatsing in de tijd van de confrontatie tussen verzoeker zijn vader en de colectivo's. Er kan hieromtrent verwezen worden naar onderstaande motivering:

(...)

(CGVS-bestreden beslissing, p. 4)

Inzake het tijdsstip waarop verzoeker zijn vader bedreigd werd door de colectivo's kan er niet meer dan benadrukt worden dat dit louter om een vergissing gaat en dat deze confrontatie effectief in juni 2017 plaatsvond.

Het feit dat verzoekers zich op het gehoor van DVZ hieromtrent vergisten van datum is te wijten aan de ontmoeting met zijn vader na zijn vertrek uit Venezuela, zoals verzoeker dan ook verklaarde. Bovendien verklaarden zowel verzoeker (met een maand verschil) als verzoekster dit correct tijdens het gehoor bij het CGVS. Bovendien gaf verwerende partij dit zelf meteen aan dat hij juni 2017 in plaats van augustus 2017 bedoelde.

Bijkomend werd er gesteld door verwerende partij dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake het tijdstip waarop zijn vader zich low profile hield. Echter de twee momenten die werden aangeduid, namelijk de beslissing van het Hooggerechtshof om de nationale assemblea te ontbinden en

de confrontatie met de vier colectivo's vonden zich met enkele maanden tussen vrij gelijktijdig plaats waardoor er allerm minst sprake kan zijn van een ernstige tegenstrijdigheid.

b. Plaats van confrontatie colectivo's

Daarnaast meende verwerende partij een 'belangrijke' tegenstelling te hebben gevonden in de verklaringen van verzoekers omtrent de plaats waar de colectivo's de vader van verzoeker confronteerden.

(...)

(CGVS-bestreden beslissing, p. 4)

Hieromtrent kan er verwezen worden naar de verklaringen van verzoekster. Zij stelde namelijk dat ze helemaal niet zeker was over de omstandigheden van de confrontatie maar dat ze wel zeker wist dat deze plaatsvond dichtbij zijn huis in Merida, hetgeen dan ook overeenkomt met de verklaringen van verzoeker:

"(...)"

(NPO verzoekster, p. 14-15)

Uit bovenstaande verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster effectief de belangrijkste details omtrent deze confrontatie kon meegeven en zij verklaarde bovendien dat ze niet zeker was wat de vader van verzoeker op dat moment aan het doen was.

Dergelijke 'tegenstrijdigheid' houdt dan ook totaal geen steek en kan allerm minst een indicatie zijn voor een ongeloofwaardige gebeurtenis. Aangezien de auto trouwens altijd buiten het huis en dichtbij staat is het ook niet bevreemdend dat verzoekster ervan uitging dat hij waarschijnlijk wel in de auto gezeten zou hebben.

c. De colectivo's in kwestie

Voorts werd er gesteld door verwerende partij dat er geen eenduidigheid zou geweest zijn in de verklaringen omtrent welke colectivo's het effectief ging.

Er kan verwezen worden naar onderstaande motivering:

(...)

(CGVS-bestreden beslissing, p. 4)

Hieruit blijkt echter dat het louter om een andere ervaring ging tussen verzoekster en verzoeker. aangezien de Tupamaro's de colectivo's zijn waar verzoekster het meest mee in aanraking kwam was dit voor haar het meest logische antwoord:

"(...)"

(NPO verzoeker, p. 16)

Bovendien heeft verzoeker zelf verklaard dat de meest bekende de Tupamaro's zijn maar dat hij niet met zekerheid kon zeggen over welke colectivo's het hier ging. Het komt er hier op neer dat verzoeker gewoonweg voorzichtiger was in zijn antwoord.

Kortom, de vermeende tegenstrijdigheid dient absoluut gerelativeerd te worden gezien het overtuigende en samenhangende asielrelaas dat werd gebracht door verzoekers. Verwerende partij heeft niet kunnen aantonen dat er ter zake effectief totaal tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd en schendt dan ook haar materiële motiveringsplicht in samenhang met de eerder vermelde wetsartikelen en rechtsnormen.

d. Klacht neerlegging

Vervolgens gaat de bestreden beslissing in op het feit dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd inzake de al dan niet neerlegging van een klacht door de vader van verzoeker.

De motivering hieromtrent luidt als volgt:

(...)

(CGVS-bestreden beslissing p. 4)

De verklaringen waarnaar verwezen dienen wederom in hun context geplaatst te worden en niet zonder meer naast elkaar worden gelegd zonder enige analyse van de manier waarop deze werden gesteld.

Verzoeker werd met deze vraag geconfronteerd in een resum losse vragen bij een her convocatie.

Verzoekster daarentegen verklaarde dit in een chronologische vervolg van andere vragen hieromtrent.

Verwerende partij gaat er totaal aan voorbij dat beide partijen verklaarden dat de vader van verzoeker uiteindelijk geen klacht indiende. Verzoekster had begrepen dat hij dit wel geprobeerd had en verzoeker dacht van niet, maar uiteindelijk is er geen tegenstrijdigheid vast te stellen in het resultaat van deze al niet verwezenlijkte poging om een klacht in te dienen. Het is hoe dan ook niet gelukt.

Het is dan ook geheel onterecht dat verwerende partij dergelijke verklaringen als 'tegenstrijdig' beschouwd en deze bovendien laat meespelen in de beoordeling over de geloofwaardigheid van verzoeker's vader zijn problemen met de colectivo's.

e. *Houding vader na confrontatie met de colectivo's*

Verder gaat verwerende partij in op de houding van verzoeker zijn vader na de confrontatie met de colectivo's en meent ook hier melding te kunnen maken van een tegenstrijdigheid.

Er kan verwezen worden naar onderstaande motivering:

(...)

(CGVS bestreden beslissing, p. 4)

Het is van belang om naar de letterlijke verklaringen van verzoekster te verwijzen aangezien deze opnieuw uit de context gehaald worden:

"(...)"

(NPO verzoekster, p. 16)

Allereerst blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat er geen rekening wordt gehouden met haar gemoedstoestand tijdens de desbetreffende vraagstelling. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoekster op dat moment helemaal overstuur was door de stress en de vele vragen. Haar antwoord geeft duidelijk blijk van enige twijfel aangezien ze zeg; 'Ja, ik denk van wel, maar ik weet niet in welke hoedanigheid of wat zijn opdrachten of verantwoordelijkheid was.'

Tot slot wordt er gesteld door verwerende partij dat er een ernstig voorbehoud gemaakt kan worden ten aanzien van de geloofwaardigheid van de feiten die aan de grondslag liggen van het verzoek om internationale bescherming ingediend door de vader van verzoeker. Verzoekers menen echter dat de procedure tot erkenning als vluchteling nog steeds lopende is en dat de vader van verzoeker hieromtrent het voordeel van de twijfel verdient, zeker rekening houdende met de feiten en met het veelvuldige bewijsmateriaal inzake zijn verzoek.

Verwerende partij heeft nagelaten om haar oordeel hieromtrent te kunnen staven op objectieve gegevens en komt niet verder dan enkele banale uiteenlopende verklaringen van verzoekers aan te wijzen. Zij heeft hiermee de materiële motiveringsplicht geschonden in samenspraak met de andere vermelde rechtsnormen en beginselen."

Verzoekende partijen wijzen verder op de verschillende bijzondere risicoprofielen waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissingen en stellen in dit verband als volgt:

"Rekening houdende met de verklaringen die verzoekers aflegden, met een uitgebreid dossier van bewijsstukken, met onderhavige uiteenzetting en toevoeging van documenten, staat het onbetwistbaar vast dat verzoekers effectief voldoen aan de beschrijving van bovenvermelde risicoprofielen.

Bovendien blijft verwerende partij totaal in gebreke om op één of andere manier aan te tonen dat verzoekers niet onder de categorie zouden behoren 'waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering'. Het feit dat verzoekers jarenlang actief waren bij hun politieke partij, dat zij meermaals deelnamen aan protestacties en mensen mobiliseerden, dat verzoekster als vrijwilligster deelnam aan de organisatie van de verkiezingen en dat verzoeker zijn werk verloor van dag één op dag twee en dat er nooit enige reactie kwam op zijn klacht hieromtrent, toont aan dat zij duidelijk gekant zijn tegen de Venezolaanse regering, dat dit ook zeer duidelijk hebben geuit en dat dit tenminste vermoed zal worden en dat zij als tegenhangers van het regime beschouwd zullen worden.

De politieke activiteiten waarvan melding gemaakt worden ook geenszins in twijfel getrokken door verwerende partij en hier wordt amper op ingegaan in de bestreden beslissing."

Verzoekende partijen halen verder objectieve informatie aan, meer bepaald een rapport van Amnesty International van mei 2019 en een rapport van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties van 5 juli 2019, alsook het addendum van 1 juli 2019 bij de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, waaruit volgens hen blijkt dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van een doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen, met name politieke opposanten. Zij menen dat de adjunct-commissaris-generaal in het licht van deze bronnen en hun "vaststaande asielrelaas" niet kan stellen dat er van hen niet vermoed zou kunnen worden dat zij gekant zijn tegen het Venezolaanse regime en dat zij geen gegronde vrees voor vervolging zouden koesteren in geval van terugkeer naar Venezuela. Het tegendeel is waar, aldus verzoekende partijen, die betogen dat iemand met hun profiel van "politiek opposanten en zoon van een bekend politicus" wel degelijk het risico loopt om specifiek geviséerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten.

In antwoord op de motieven van de bestreden beslissingen over de vrees die zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zouden hebben omwille van hun verblijf in het buitenland, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Enerzijds is verwerende partij van oordeel dat verzoekers mogelijk gescreend en ondervraagd zullen worden over hun activiteiten in het buitenland en dat personen waarvan vermoed kan worden dat zij gekant zijn tegen de Venezolaanse regering problemen zullen ondervinden, maar anderzijds verwijzen

ze louter naar hun vaststelling dat verzoekers slechts een beperkt politiek profiel hebben, hetgeen bovendien niet gebaseerd is op objectieve elementen.

Dergelijke motivering houdt geen steek aangezien het overduidelijk is dat verzoekers gekant zijn tegen de Venezolaanse regering en dat meteen zal blijken bij de screening van verzoekers bij terugkeer aangezien zij beiden politiek actief waren als opposant en aangezien verzoeker zijn vader nog steeds in het buitenland vertoeft en zich eveneens vluchteling heeft verklaard. Bovendien zullen ze meteen de link leggen met verzoeker zijn vader aangezien deze een uiterst bekende politicus was. Er kan dus onmogelijk zonder meer gesteld worden dat er bij terugkeer geen vermoeden zal zijn dat zij effectief gekant waren tegen de Venezolaanse regering.

Verwerende partij heeft in deze motivering niet eens rekening gehouden met het feit dat verzoeker de zoon is van een bekende politicus, hetgeen dat ook een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht.

Ter zake kan er dan ook verwezen worden naar verzoeker zijn verklaringen hieromtrent:

"(...)"

(NPO verzoeker, p. 19)

Hieruit blijkt namelijk duidelijk dat hij het verleden van zijn vader eveneens linkte aan zijn vrees om bij terugkeer ondervraagd te worden en als verrader beschouwd te worden."

Ter staving van de praktijken van de Venezolaanse regering verwijzen verzoekende partijen nog naar informatie van de *Immigration and Refugee Board of Canada* over de behandeling van afgewezen asielsezoekers die terugkeren naar Venezuela, waaruit zij enkele passages citeren. Zij zijn van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal "onzorgvuldig te werk is gegaan en geen afdoende motivering heeft gegeven omtrent hun vrees om bij aankomst ondervraagd te worden en bijgevolg als verrader van het land beschouwd te worden".

In ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betogen onder verwijzing naar talrijke bronnen die zij voegen en waaruit zij citeren dat de socio-economische situatie in Venezuela kan beschreven worden als zijnde "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien". Zij halen verder algemene informatie aan over de toegang tot de gezondheidszorg, de impact van de coronacrisis op de humanitaire situatie en het gezondheidssysteem en de toegang tot voedsel in Venezuela. Wat betreft de veiligheidssituatie in Venezuela citeren zij uit een rapport van Human Rights Watch van 18 januari 2018 en de COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020, waarvan zij een uittreksel voegen. Zij menen dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen voorbij gaat aan het feit dat de door hen aangehaalde bronnen spreken van een uiterst volatiele situatie in Venezuela.

Verzoekende partijen besluiten dat zij voldoen aan de voorwaarden om in hoofddorde de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te worden toegekend. In nog ondergeschikte orde dienen volgens hen de bestreden beslissingen te worden vernietigd daar zij geen informatie bijbrengen omtrent het gevaar om bij terugkeer naar Venezuela te worden ondervraagd omwille van de link met verzoekers vader en de exacte redenen waarom de adjunct-commissaris-generaal van oordeel is dat er slechts sprake is van een 'beperkt profiel'.

2.2. De stukken

Als bijlage worden bij het verzoekschrift blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het persbericht "Continuing Venezuela exodus and COVID-19 highlights need for global solidarity for most vulnerable" van UN News van 11 juni 2021 (stuk 3);
- de "Guidance Note on the Outflow of Venezuelans" van UNHCR van maart 2018 (stuk 4);
- het persbericht "Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says" van UN News Service van 6 april 2018 (stuk 5);
- het persbericht "UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis-torn country" van UN News Service van 13 maart 2018 (stuk 6);
- het persbericht "Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'" van UN News Service van 22 juni 2018 (stuk 7);
- het rapport "The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region" van European Parliamentary Research Service (EPRS) van december 2018 (stuk 8);

- resolutie 2/18 *"Forced Migration of Venezuelans"* van IACHR van 14 maart 2018 (stuk 9);
- het rapport *"Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela"* van het United Kingdom Foreign and Commonwealth Office van 16 juli 2018 (stuk 10);
- het rapport *"World Report 2018 – Venezuela"* van Human Rights Watch van 18 januari 2018 (stuk 11);
- het persbericht *"Venezuelans are taking desperate measures to escape"* van Amnesty International van 27 maart 2018 (stuk 12);
- het rapport *"Venezuela: situational update and 2019 outlook"* van ACAPS van 28 maart 2019 (stuk 13);
- een uittreksel uit het rapport *"Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil"* van International Crisis Group van 23 november 2018 (stuk 14);
- het artikel *"Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict"* van International Crisis Group van 3 mei 2018 (stuk 15);
- het rapport *"Venezuela - events of 2020"* van Human Rights Watch (stuk 16);
- het artikel *"Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral"* van VOA News van 20 februari 2019 (stuk 17);
- het artikel *"Venezuela's health care crisis: Hospitals have 'nothing left'"* van Deutsche Welle van 19 februari 2019 (stuk 18);
- het artikel *"Venezuela crisis takes deadly toll on buckling health system"* van The Guardian van 6 januari 2019 (stuk 19);
- het rapport *"Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises"* van Human Rights Watch van 4 april 2019 (stuk 20);
- het rapport *"Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016 - December 2017)"* van Immigration and Refugee Board of Canada van 5 januari 2018 (stuk 21);
- een uittreksel uit de COI Focus *"Venezuela. Situatieschets"* van 15 mei 2020 (stuk 24);
- uittreksels uit het rapport *"Hunger of justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van Amnesty International van mei 2019 (stuk 25).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen houden bovendien geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet heeft aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing nu (i) nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, zodat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale

bescherming noodzakelijk blijft, (ii) hij noch zijn partner, verzoekster *in casu*, aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor hun vertrek uit Venezuela in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stonden, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat hun oppositieactiviteiten voor *Voluntad Popular* en *La mesa de la unidad* niet zichtbaar of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten, (iii) hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de connectie met zijn vader bij zijn terugkeer naar Venezuela in de verhoogde negatieve aandacht van het Venezolaanse regime zou komen te staan en (iv) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat hij, in geval van terugkeer, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, zodat niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) zijn documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat uit het geheel van haar verklaringen blijkt dat zij haar verzoek steunt op dezelfde motieven zoals aangehaald door verzoeker en in het kader van het door verzoeker ingediende verzoek een weigeringsbeslissing werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, en omdat haar documenten geen ander licht kunnen werpen op deze vaststellingen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Venezuela, in maart 2016 te hebben verlaten omwille van de slechte algemene situatie en naar Panama te zijn gegaan, waar zij bij een zus van verzoeker zouden zijn ingetrokken. In Panama zouden zij beiden hebben gewerkt en uiteindelijk een tijdelijke verblijfsvergunning hebben gekregen. Verzoekende partijen zouden in Panama echter te maken hebben gehad met xenofobie, die nog toenam na de verkiezing van een nieuwe president in 2019. Deze president zou ook een einde hebben gemaakt aan de mogelijkheid om na een tijdelijke verblijfsvergunning een permanente verblijfsvergunning te verkrijgen. Daarom zouden verzoekende partijen besloten hebben Panama te verlaten en naar België te komen om er internationale bescherming aan te vragen. Zij verklaren dat het voor hen niet mogelijk was om terug te keren naar Venezuela omdat zij er door verzoekers vader van op de hoogte waren gebracht dat hij er bedreigd werd omwille van zijn oppositieactiviteiten tegen de regering. Verzoekers vader zou sinds lang politieke activiteiten hebben ontplooid in Venezuela. Zo zou hij tussen 2007 en 2009 actief zijn geweest als secretaris-generaal van de partij *Podemos* in de staat Merida en later als onafhankelijke betrokken zijn bij de oppositie. Omwille van zijn steun aan de in 2013 verkozen burgemeester van de gemeente Ejido in de staat Merida zou hij zowel tijdens de verkiezingscampagne als tijdens de ambtstermijn van deze burgemeester fysiek en verbaal zijn aangevallen. Sinds 2016 zou verzoekers vader ook werkzaam zijn geweest als adviseur van een commissie die in het nationale parlement bevoegd is voor klimaat. In 2017 zou hij rechtstreeks bedreigd zijn door vier *colectivos* die hem zouden hebben verplicht om met de overheid samen te werken. Naar aanleiding van dit incident zou hij Venezuela een jaar later hebben verlaten en naar de

Verenigde Staten zijn gereisd, waar hij uiteindelijk internationale bescherming zou hebben aangevraagd. Behalve het wedervaren van verzoekers vader zouden ook de politieke activiteiten die verzoekende partijen zelf in Venezuela hebben ontplooid hen ervan weerhouden naar Venezuela terug te keren. Zij zouden in 2012 betrokken zijn geraakt bij de jeugdbeweging van de oppositiepartij *Voluntad Popular* en vervolgens lid zijn geworden van de bredere oppositiebeweging *Mesa de la Unidad*. In die hoedanigheid zouden zij campagne hebben gevoerd voor kandidaten van de oppositie tijdens verkiezingen en deelgenomen hebben aan protestacties tegen de regering, de laatste keer in 2014. Verzoeker zou sinds 2014 aan de slag zijn geweest bij een bedrijf voor nationale communicatie maar daar in januari 2015 zonder reden zijn ontslagen en tegen dit ontslag vervolgens tevergeefs een procedure zijn gestart bij de bevoegde overheidsdienst. Verzoeker stelt te vermoeden dat hij ontslagen werd omwille van zijn politieke activiteiten voor de oppositie.

Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekende partijen te vrezen dat zij zullen worden ondervraagd en dat daarbij de link zal worden gelegd met hun eigen politieke activiteiten en met de politieke activiteiten van verzoekers vader, waardoor zij zouden worden gevangen gezet of vermoord.

De Raad stelt vast dat door de partijen *in casu* niet wordt betwist dat nergens uit de informatie waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissingen blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen, in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, zodat een individuele beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming zich opdringt.

Te dezen is de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen van oordeel dat het politieke profiel van verzoekende partijen beperkt is, wat in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt wordt toegelicht:

"U was actief bij de jeugdbeweging van Voluntad Popular sinds 2012 en vervolgens bij la Mesa de la Unidad, u kwam hierbij op straat om mensen aan te spreken en warm te maken voor hun programma. U steunde de oppositiekandidaat Leopoldo Lopez en nadien Henrique Capriles. In 2013 en 2014 nam u deel aan protestacties tegen de verkiezing van Nicolas Maduro (NPO p. 8-9). Nadat er in 2015 minder gemobiliseerd werd, nam u niet meer deel aan protestacties en was u niet meer politiek actief (NPO p. 9). Uit uw verklaringen blijkt verder dat deze politieke activiteiten niet de reden van uw overigens legale vertrek vormden in maart 2016 (NPO p. 11). Wat betreft de politieke activiteiten van uw partner, zij was eveneens actief bij Voluntad Popular en la Mesa de la Unidad sinds 2012, mobiliseerde mensen op straat voor de oppositiekandidaten Leopoldo Lopez en Henrique Capriles en nam deel aan protestacties tot 2015, kan eenzelfde conclusie getrokken worden (NPO A. (...) p. 6-7). De documenten die u neerlegde omtrent jullie politieke activiteiten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. De foto's van de leiders van de jeugdbeweging waarmee u contact had, waar uw partner eenmaal samen mee op de foto staat en de foto's van jullie politieke activiteiten bevestigen louter jullie aanwezigheid aldaar. Verder bieden deze foto's geen informatie over de context waarin ze genomen zijn. Het attest van Accion Democratica haalt louter aan dat jullie betrokken waren bij de beweging van la Mesa de la Unidad. Dit geldt ook voor de mails waarin uw partner bedankt wordt voor haar werk als vrijwilliger bij Voluntad Popular."

Verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschrift op het geheel van de door hen neergelegde bewijsstukken met betrekking tot hun politieke activiteiten en betrokkenheid, in het bijzonder *"foto's van hun politieke activiteiten, emailberichten inzake vrijwilligerswerk bij de partij Voluntad Popular en officiële attesten van Action Democratica die het politiek activisme van beiden bevestigen"*. Zij weerleggen de pertinente en terechte overweging dat uit de neergelegde foto's louter hun aanwezigheid bij bepaalde activiteiten van oppositiegroeperingen blijkt en dat hieruit niet kan worden opgemaakt in welke context deze foto's werden genomen echter niet. Zo kunnen de foto's waarop verzoekster te zien is naast lokale leiders van de *Mesa de la Unidad* er op zich niet van getuigen dat zij en verzoeker nauwe relaties onderhielden met deze personen of binnen de organisatie een prominente en in het oog springende rol vervulden. Verzoekende partijen weerleggen evenmin dat uit het attest van *Acción Democrática* louter hun betrokkenheid bij *Mesa de la Unidad* blijkt en dat de e-mails waarin verzoekster bedankt wordt voor haar werk als vrijwilliger bij *Voluntad Popular* evenmin kunnen getuigen van ruimere verantwoordelijkheden die zij zouden hebben opgenomen binnen deze of gene oppositiepartij.

Verzoekende partijen laten voorts gelden dat de adjunct-commissaris-generaal enkel stelt dat de neergelegde documenten louter hun aanwezigheid bij verschillende activiteiten bevestigen, terwijl volgens hen uit deze documenten duidelijk blijkt *"dat hun politiek activisme verder reikt dan louter sympathisant zijnde"*. Zij wijzen opnieuw op de neergelegde foto's, e-mails en het attest van *Acción*

Democrática en stellen dat deze bewijsstukken niet zonder meer naast zich neer kunnen worden gelegd zonder hierover enige duiding te geven. Door het louter tegenspreken en omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris-generaal slagen verzoekende partijen er evenwel niet in de desbetreffende bevindingen te weerleggen of te ontkrachten. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen of argumenten aan die hierop een ander licht vermogen te werpen.

Uit de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en door verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht, blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal het geheel van de door verzoekende partijen neergelegde documenten met betrekking tot hun politieke activiteiten in Venezuela en hun verklaringen hierover in hun onderlinge samenhang, alsook in samenhang met de beschikbare algemene informatie, heeft afgewogen en beoordeeld. De stelling in het verzoekschrift als zou de adjunct-commissaris-generaal nagelaten hebben (afdoende) te motiveren waarom de door hen neergelegde documenten en afgelegde verklaringen geen verregaand politiek activisme kunnen aantonen, mist aldus feitelijke grondslag.

Verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd waar zij menen op geen enkel moment verder te zijn ondervraagd inzake de reikwijdte van hun politiek activisme, wat zij overigens zelf tegenspreken door in hun verzoekschrift te wijzen op de verklaringen die verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd in antwoord op de vragen die haar werden gesteld over haar politieke activiteiten (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). In zoverre zij aangeven dat uit voormelde verklaringen blijkt dat verzoekster zo'n vier à vijf keer per maand de straat op trok om mee te protesteren en pamfletten te verdelen en dat ze *"dit enkel op uitnodiging deed van de verantwoordelijken of de secretaris-generaals van de politieke partijen"*, erkennen zij in wezen het feit dat zij zelf geen verantwoordelijke functie uitoefenden, wat het beperkte karakter van hun politiek profiel eens te meer onderstreept.

De adjunct-commissaris-generaal kan verder worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt overweegt:

"Dat u door uw politieke activiteiten onrechtmatig zou zijn ontslagen in januari 2015 – een gebeurtenis die an sich niet zwaarwichtig genoeg is om gelijk gesteld te worden aan vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, te meer u zelf aangeeft niet opnieuw aan de slag te zijn gegaan indien u die kans was gegeven (NPO p. 8) – kan verder niet zomaar voor waar aangenomen worden. Vooreerst betreft het loutere veronderstellingen van uwentwege. Uit de brief waarin u vraagt om uw klachtendossier te behandelen, kan de reden voor uw ontslag niet worden opgemaakt. Uit het geheel aan uw verklaringen en die van uw partner blijkt dat u verder geen problemen heeft gekend ten gevolge van uw politieke activiteiten."

Verzoekende partijen wijzen op de context waarin verzoekers ontslag plaatsvond en lichten toe dat verzoeker en zijn vader politiek actief waren, waardoor hij reeds in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, dat hij van dag één op dag twee ontslagen werd zonder enige reden, dat hij nooit enige reactie heeft gekregen inzake de klacht die hij indiende, dat zijn rechtstreekse bazen fanatiekelingen waren die zeer nauw samenwerkten met de regering en dat een collega, die eveneens in de oppositie zat, ook werd ontslagen. Hiermee herhalen zij slechts hun eerdere verklaringen, doch weerleggen zij niet dat zij louter veronderstellen dat verzoeker omwille van zijn politieke activiteiten werd ontslagen, noch dat dit ontslag hoe dan ook niet zwaarwichtig genoeg is om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te kunnen worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de adjunct-commissaris-generaal maar in gebreke blijven de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die betrekking hebben op de kern van hun relaas en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij voor hun vertrek uit Venezuela de negatieve aandacht van de autoriteiten zouden hebben getrokken met hun (beperkte) activiteiten voor de oppositie.

Wat betreft de door hen voorgehouden vrees om bij terugkeer naar hun land van herkomst in de aandacht van de autoriteiten te komen omwille van de politieke activiteiten van verzoekers vader, dient in navolging van de adjunct-commissaris-generaal te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers vader met *colectivos* zou hebben gehad en waardoor hij in 2018 besloten zou hebben Venezuela te verlaten.

De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen vooreerst terecht op dat verzoekende partijen de confrontatie van verzoekers vader met de *colectivos* niet coherent in de tijd konden plaatsen en licht dit in hoofde van verzoeker als volgt toe:

“Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader in juni 2018 onderschept werd door enkele colectivos (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatste u deze gebeurtenis tijdens uw vrij relaas aanvankelijk in augustus 2017 (NPO p. 15). Nogmaals gevraagd naar de datum zei u dat u zich vergist had en dat uw vader in juni 2017 problemen kende met enkele colectivos (NPO p. 16). Geconfronteerd met uw verklaringen voor DVZ hield u vol dat de feiten zich in juni 2017 voordeden. U had zich misschien vergist omdat u uw vader later in 2018 ontmoet had na zijn vertrek uit Venezuela (NPO p. 18). U schetste voor de DVZ echter eveneens dat uw vader zich low profile hield nadat jullie in 2017 protesteerden tegen de beslissing van het Hooggerechtshof om de ‘nationale assemblea’ te ontbinden (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS aangaf dat uw vader een low profile aannam na de confrontatie met de vier colectivos (NPO p. 15-16). Uw partner kon evenmin de problemen van uw vader coherent in de tijd plaatsen. Zij stelde voor de DVZ eveneens dat de feiten zich in 2018 voordeden (Vragenlijst CGVS A. (...), afgenomen op DVZ, vraag 3.5), waar op het CGVS volgens haar verklaringen uw vader in juni 2017 problemen kende (NPO A. (...)) p. 13). Gewezen op haar verklaringen voor de DVZ kwam uw partner niet verder dan te stellen dat ze zich vergist had (NPO A. (...)) p. 17.”

Door in hun verzoekschrift zonder meer te benadrukken dat het om een vergissing gaat die te wijten zou zijn aan de ontmoeting met verzoekers vader na diens vertrek uit Venezuela, verklaren verzoekende partijen niet op afdoende wijze waarom zij beiden doorheen de procedure tegenstrijdige verklaringen aflegden over het tijdstip waarop zich een gebeurtenis heeft voorgedaan die zij aanhalen als een van de redenen waarom zij niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Met het argument dat zij hierover op het CGVS beiden “correcte” verklaringen hebben afgelegd doen zij allerm minst afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien heeft verzoeker ook op het CGVS geen coherente verklaringen afgelegd over de maand waarin zijn vader problemen zou hebben gehad met *colectivos*. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat verzoeker zelf meteen aangaf dat hij juni 2017 in plaats van augustus 2017 bedoelde, maar uit de notities van zijn persoonlijk onderzoek blijkt dat hij zich pas verduidelijkte na confrontatie met de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Het betoog dat verzoeker de maand waarin de problemen van zijn vader zich voordeden misschien verwarde met de maand van diens vertrek, een jaar later, klinkt niet overtuigend (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verder beperken verzoekende partijen zich tot een loutere bewering waar zij stellen dat de beslissing van het Hooggerechtshof om de nationale assemblea te ontbinden “vrij gelijktijdig” met de confrontatie met de *colectivos* plaatsvond. Deze uitleg kan niet zomaar worden aangenomen ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen inzake het tijdstip waarop zijn vader zich *low profile* hield.

De adjunct-commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissingen verder terecht op het volgende in hoofde van verzoeker:

“Voorts stelde u dat uw vader op het moment van de confrontatie te voet zijn huis verliet, hij was immers onderweg naar zijn kantoor wat gelegen is naast zijn woning (NPO p. 15, 17). Uw partner meende echter dat uw vader wel in de buurt van zijn huis was, maar in zijn wagen zat (NPO A. (...)) p. 14-15.”

Door te wijzen op de elementen die verzoekster wel kon aangeven over de confrontatie van verzoekers vader met de *colectivos* verklaren verzoekende partijen niet waarom zij zou denken dat hij in zijn wagen zat op het moment van de feiten indien hij in werkelijkheid te voet op weg was van zijn huis naar zijn kantoor. Het betoog (*post factum*) dat aangezien de auto altijd buiten het huis en dichtbij staat, het niet bevreemdend is dat verzoekster ervan uitging dat verzoekers vader waarschijnlijk wel in de auto zou hebben gezeten, kan niet overtuigen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoekster een dergelijk voorbehoud heeft gemaakt.

Voorts wijst de adjunct-commissaris-generaal er terecht op dat verzoekende partijen geen eenduidige verklaringen hebben afgelegd over de *colectivos* die verzoekers vader zouden hebben bedreigd. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“U noemde wel de tupamaros, maar wist niet tot welke colectivos de personen hoorden die uw vader hadden bedreigd, ze lopen immers niet rond met identificatie en gaan gekleed als elke andere burger. U wist niet of de belagers van uw vader tupamaros waren (NPO p. 16). In dat opzicht is het dan ook opmerkelijk dat uw partner stelde dat het wel degelijk tupamaros waren. Er zijn immers maar één soort colectivos en ze zijn herkenbaar aan de rode kleur die ze altijd dragen (NPO A. (...)) p. 15.”

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij betogen dat zij elk louter “een andere ervaring” hebben gehad, en dat aangezien de *Tupamaros de colectivos* zijn waar verzoekster het meest mee in aanraking kwam – overigens een loutere bewering die zij niet staven –, dit voor haar het meest logische antwoord was. Verzoekster maakte in haar verklaringen immers uitdrukkelijk geen onderscheid tussen de *colectivos* en de *Tupamaros* en ontkende dat er verschillende groepen bestaan binnen de *colectivos*. Zij beweerde overigens dat zij herkenbaar waren aan hun uiterlijk omdat ze altijd rode kledij dragen, daar waar verzoeker voorhield dat ze gekleed gaan zoals elke burger (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, en adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Het betoog dat verzoeker gewoonweg voorzichtiger zou zijn geweest in zijn antwoord, kan deze tegenstrijdigheden, die steun vinden in de administratieve dossiers, niet verhullen of verklaren. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers vader met *colectivos* zou hebben gehad en waardoor hij besloten zou hebben Venezuela in 2018 te verlaten. Zo vervolgt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog op goede gronden als volgt:

“Verder blijken uw verklaringen over het nalaten van uw vader om een klacht in te dienen tegen deze bedreigingen van de colectivos daar het toch geen zin meer had op dat moment (NPO p. 17), tegenstrijdig te zijn met de verklaringen van uw partner hieromtrent. Waar u beweerde dat uw vader geen klacht probeerde in te dienen omdat het niet meer de moeite waard was om te proberen klacht in te dienen (NP p. 17) beweerde zij immers dat uw vader wel probeerde om een klacht in te dienen, hoewel ze niet meer wist wanneer, maar dat dit niet lukte door de banden van de politie met de regering en de overheid (NPO A. (...) p. 15).”

Verzoekende partijen kunnen niet worden bijgetreden in zoverre zij deze tegenstrijdigheid trachten te relativeren door te wijzen op de context waarin zij hun respectieve verklaringen hebben afgelegd. Dat verzoeker met de vraag of zijn vader klacht heeft ingediend werd geconfronteerd “in een resum losse vragen bij een her convocatie”, terwijl verzoekster hierover verklaringen aflegde “in een chronologische vervolg van andere vragen hieromtrent” doet niets af aan de verwachting dat verzoekende partijen doorheen hun persoonlijk onderhoud coherente en eensluidende verklaringen afleggen over de feiten die zij aanhalen ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming, *quod non*. Het argument dat beiden verklaarden dat verzoekers vader uiteindelijk geen klacht indiende kan hierop geen ander licht werpen.

Voorts stelt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht vast dat verzoekende partijen ook tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de houding van verzoekers vader na diens confrontatie met de *colectivos*, wat in hoofde van verzoeker als volgt wordt toegelicht:

“U stelde dat uw vader zijn politieke activiteiten stopzette totdat hij het land verliet in 2018. Hij hield zich low profile zodat de autoriteiten zouden denken dat hij niet meer actief was in de politiek of zou samenkomen met de huidige regering (NPO p. 15-16). Uw partner beweerde aanvankelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader zijn politieke activiteiten verder zette, maar wist niet in welke hoedanigheid of wat zijn opdrachten of verantwoordelijkheden waren (NPO A. (...) p. 16).

Na het persoonlijk onderhoud maakte uw partner duidelijk in haar opmerkingen dat uw vader politiek actief was tot aan de bedreigingen van juni 2017 en nadien enkel bleef werken als adviseur voor de nationale vergadering (Opmerkingen bij notities van persoonlijk onderhoud, 17.06.2021).”

Door te wijzen op de “letterlijke verklaringen” van verzoekster en zonder meer te stellen dat deze uit hun context werden gehaald, weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen deze vaststellingen. Zij menen verder dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters gemoedstoestand tijdens de desbetreffende vraagstelling en stellen dat uit de notities van haar persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat zij op dat moment helemaal overstuur was door de stress en de vele vragen en dat haar antwoord duidelijk blij geeft van enige twijfel. Zij tonen evenwel niet aan dat de emoties en stress die verzoekster zou hebben ervaren tijdens haar persoonlijk onderhoud haar dermate parten speelde dat zij de haar gestelde vragen niet correct of naar behoren kon beantwoorden. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat haar een korte pauze werd voorgesteld toen zij het moeilijk kreeg, doch dat zij aangaf dat dit niet nodig was (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat de procedure van verzoekers vader tot erkenning als vluchteling nog steeds lopende is, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hun betoog dat verzoekers vader hieromtrent het voordeel van de twijfel verdient, doet bovendien niets af aan het geheel van voorgaande vaststellingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan de adjunct-commissaris-generaal terecht voorbehoud maakt bij de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de problemen van verzoekers vader in Venezuela met *colectivos*.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen volgend motief van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker geheel ongemoeid laten:

"Hoe dan moet vastgesteld worden dat uw vader na de confrontatie met de colectivos in juni 2017 nog een jaar en twee maanden tot augustus 2018 in Venezuela bleef en geen problemen meer kende met deze colectivos (NPO p. 17). Uw vader werkte tussen juni 2017 en augustus 2018 in zijn eigen bedrijven en verbleef in zijn eigen woning, hoewel hij vaak reisde en de baan op was voor zijn werk (NPO p. 17). In 2018 reisde hij legaal van de Verenigde Staten van Amerika terug naar Venezuela waar hij een maand verbleef en wederom geen problemen kende (NPO p. 18)."

Dit motief vindt steun in verzoekers administratief dossier, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar het door verzoekende partijen geheel ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verzoekers vader bij zijn vertrek uit Venezuela in 2018 en actueel nog in de verhoogde negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond of staat. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat zij bij terugkeer door de connectie met verzoekers vader in de verhoogde negatieve aandacht van het Venezolaanse regime zullen komen te staan.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees dat hij bij terugkeer door de Venezolaanse autoriteiten zal worden ondervraagd omwille van zijn jarenlange afwezigheid uit Venezuela en het ontbreken van een geldig paspoort, dient in navolging van de adjunct-commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit de informatie in de administratieve dossiers niet blijkt dat er in Venezuela sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (adm. doss. verzoekende partijen, stuk 6, map met 'landeninformatie'). Gelet op het geheel van de hoger gedane vaststellingen over hun profiel en politieke activiteiten in het verleden, maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat bij een eventuele screening bij terugkeer meteen zal blijken dat zij gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Verder maken zij evenmin aannemelijk dat zij bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van het feit dat verzoeker de zoon is van een "*uiterst bekende politicus*". Nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij voor hun vertrek uit Venezuela problemen hebben gekend of werden gevisieerd omwille van het profiel of de activiteiten van verzoekers vader, die op zich niet worden betwist. Zoals hoger is komen vast te staan, kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekers vader in 2017 met *colectivos* zou hebben gekend, zodat het niet aannemelijk is dat hij omwille van zijn politieke profiel in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime is komen te staan, laat staan dat verzoekende partijen door een vermeende link met verzoekers vader op hun beurt in de negatieve aandacht van dat regime zouden komen te staan bij terugkeer. Voor het overige verwijzen verzoekende partijen slechts naar algemene informatie over de praktijken van de Venezolaanse regering zonder deze *in concreto* te betrekken op hun persoonlijke situatie.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen in gebreke blijven aannemelijk te maken dat hun vroegere activiteiten voor de oppositie gekend zijn bij de Venezolaanse autoriteiten, kunnen zij niet volstaan met een verwijzing naar hun vermeende risicoprofiel(en) en algemene informatie hierover om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

Daar verzoekende partijen in gebreke blijven *in concreto* aannemelijk te maken dat zij in Venezuela persoonlijk worden gevisieerd dan wel dreigen te worden gevisieerd omwille van hun politieke activiteiten of de politieke activiteiten van verzoekers vader, is hun betoog dat zij hiertegen geen bescherming kunnen genieten niet dienstig.

De documenten die zijn opgenomen in de administratieve dossiers (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'documenten'; adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de eerste bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Aan uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling, scholing, werk bij Monto Seguridad, verblijf in Panama en reisweg naar België wordt niet getwijfeld. Dat uw vader, moeder, broers en zus op dit moment niet meer in Venezuela verblijven, wat u onderbouwt met hun verblijfskaarten, wordt evenmin in twijfel getrokken. Uit de klachtenbrief die u neerlegde naar aanleiding van uw ontslag bij Monto Seguridad kan zoals reeds opgemerkt geen reden voor uw ontslag afgeleid worden. De documenten betreffende de politieke activiteiten van uw vader werden reeds besproken, en hier kan zoals vastgesteld geen actueel risico op vervolging of ernstige schade uit afgeleid worden. Het feit dat uw vader een verzoek om internationale bescherming indiende in de Verenigde Staten, waarvan u een document en twee verklaringen neerlegde, kan evenmin voorgaande vaststellingen wijzigen. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel beoordeeld te worden. Dat Omar Lares burgemeester was van Ejida wordt op zich niet in twijfel getrokken. Echter de verklaring van Omar Lares gericht aan uw vader betreft louter diens eigen verklaringen en hieraan kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft het xenofobisch pamflet uit Panama dient vastgesteld te worden dat dit geen invloed heeft op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming ten opzichte van Venezuela. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die u overmaakte kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen."

Over de door verzoekster neergelegde documenten motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing als volgt:

"Uw nationaliteit, identiteit, familiesamenstelling, scholing, verblijf in Panama en reisweg naar België worden niet betwist. De documenten betreffende het ontslag van uw partner bij Monto Seguridad, uw politieke activiteiten in Venezuela, de politieke activiteiten van uw schoonvader en diens verklaringen, de politieke activiteiten van Omar Lares en diens verklaring, en het feit dat uw schoonvader in de Verenigde Staten een verzoek om internationale bescherming indiende werden reeds hierboven besproken."

Deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat op basis hiervan niet kan worden besloten dat zij in hun land van herkomst worden gevisieerd door de autoriteiten of zullen worden gevisieerd bij terugkeer en dat hun profiel of verblijf in het buitenland op

zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

In de mate dat verzoekende partijen verwijzen naar de slechte socio-economische, humanitaire en gezondheidstoestand in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoekende partijen in hun land van herkomst worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden geviséerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd in hoofde van verzoeker:

"U woonde in Venezuela in het huis van uw moeder (NPO p. 5). U heeft een universitair diploma van ingenieur in de telecommunicatie (NPO p. 5). U deed hierin werkervaring op in Venezuela bij het bedrijf *Monto Seguridad* waar u destijds het dubbele van het minimumloon verdiende en werkte daarnaast ook in enkele bedrijven van uw vader (NPO p. 5-6). Nadat u naar Panama trok, werkte u verder in de telecomsector, eerst als verkoper nadien als technisch supervisor (NPO p. 12). Uw vader had in Venezuela een bouwbedrijf en een papierhandel, uw moeder werkte als architect voor de universiteit in *Acarigua* (NPO p. 6-8). Uw partner woonde in het huis dat eigendom was van haar moeder (NPO A. (...) p. 4). Hoewel uw partner haar studies niet afmaakte, deed zij werkervaring op bij haar moeder die zelfstandig boekhouder is. Daarnaast werkte ze nog één maand in een schoenenwinkel (NPO A. (...) p. 4). Haar vader verkocht tevens op zelfstandige basis juwelen en horloges (NPO A. (...) p. 5). Uw partner deed eveneens werkervaring op in Panama, waar ze werkte in verschillende winkels en bij *Claro Panama* (NPO A. (...) p. 8-9)."

Verzoekende partijen weerleggen deze pertinente motieven niet en doen er bijgevolg geen afbreuk aan.

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat zij als gevolg van de huidige coronapandemie in een zeer kwetsbare situatie zullen terechtkomen, stelt de Raad vast dat zij zich beperken tot een algemeen en hypothetisch betoog en niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politioneel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politioneel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende

irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekende partijen zijn evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Portuguesa, waarvan verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. In zoverre verzoekende partijen van mening zijn dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN